

Warszawa, dnia 08. 11. 2013 r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

DSO-I-071-112/13

BM-I-071-547/13/3

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP
Jana Wyrowińskiego

Wpłynęło dn. 08. 11. 2013 r.

Nr 21/640

Podpis [signature]

dot. BPS-043-40-1759-MS/13

Pan

Jan WYROWIŃSKI

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

p. J. Ciderek
 SEKRETARIAT
 Biura Prac Senackich
 Wpłynęło dn. 12. 11. 13
 nr 9271 podpis [signature]

[signature]
Sędziemu

[signature]
Ponie Marszałku

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Henryka Górskiego, Krzysztofa Słonia, Przemysława Błaszczyka i Zdzisława Pupę na 40. posiedzeniu Senatu w dniu 3 października 2013 r., w zakresie kompetencji Ministra Sprawiedliwości, uprzejmie przedstawiam.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż prawomocne orzeczenie sądu zaopatrzone w sądową klauzulę wykonalności stanowi tytuł wykonawczy, który zgodnie z art. 776 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), dalej k.p.c., może być podstawą wszczęcia egzekucji.

Stosownie do art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny, do którego wierzyciel składa tytuł wykonawczy, nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem. Powyższy przepis wprowadza wyraźne rozgraniczenie pomiędzy postępowaniem rozpoznawczym i egzekucyjnym. Zadaniem organu egzekucyjnego - zarówno komornika, jak i sądu - jest wykonanie tytułu wykonawczego, a nie weryfikowanie zasadności oraz wymagalności określonego w tytule obowiązku. Te ostatnie kompetencje leżą wyłącznie w gestii sądu, który realizuje je w postępowaniu rozpoznawczym poprzedzającym postępowanie egzekucyjne lub w postępowaniu toczącym się na skutek powództwa przeciwegzekucyjnego, opartego na art. 840 k.p.c.

Prawidłowy tytuł wykonawczy, dołączony do wniosku wierzyciela żądającego jego wykonania w trybie egzekucji, jest wiążący dla komornika. Organ egzekucyjny zobowiązany jest do podjęcia czynności zmierzających do realizacji wniosków wierzyciela, a zaprzestanie ich realizacji musi mieć wyraźne oparcie w przepisach prawa lub wynikać z orzeczenia sądu.

Podstawą wstrzymania wykonania orzeczenia może być m.in. postanowienie wydane, w związku z wniesieniem skargi o wznowienie postępowania. Zgodnie z art. 414 k.p.c. w razie uprawdopodobnienia, że skarżącemu grozi niepowetowana szkoda, sąd na wniosek strony, może wstrzymać wykonanie wyroku.

Instytucja wznowienia postępowania została uregulowana w art. 399-416¹ k.p.c. Skargę o wznowienie należy traktować jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służący do wzruszania prawomocnych orzeczeń sądu. Skuteczne wniesienie skargi umożliwia bowiem ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Co do zasady, skargę wnosi się w terminie trzymiesięcznym, który liczy się od dnia dowiedzenia się przez stronę o podstawie wznowienia. Nie można żądać wznowienia po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana.

Wobec szczególnego charakteru omawianej instytucji ustawodawca ściśle określił podstawy, na których można oprzeć skargę o wznowienie postępowania.

Podstawy te wymienia chociażby art. 403 § 2 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Powołany przepis kładzie nacisk na to, iż wykrycie wymienionych w nim okoliczności faktycznych lub środków dowodowych musi być późniejsze, czyli musi do niego dojść po uprawomocnieniu się wyroku, kiedy powoływanie się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe było już niemożliwe. Wykrycie należy z kolei rozumieć jako dowiedzenie się o istnieniu tych okoliczności lub środków dowodowych w zakresie umożliwiającym powoływanie się na nie. Podkreślić wymaga, iż okoliczności i środki dowodowe muszą istnieć w sensie obiektywnym już w czasie trwania postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem.

W myśl art. 406 k.p.c. do postępowania ze skargi o wznowienie stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Zatem podstawy

wznowienia oraz ich zasadność podlegają ocenie sądu, który rozpoznaje sprawę na nowo w granicach zakreślonych przez podstawy wznowienia.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Orzeczenia sądu rozstrzygające sprawy ze skargi o wznowienie postępowania podlegają zaskarżeniu na zasadach ogólnych.

Prawomocne rozstrzygnięcie wydane w następstwie rozpoznania skargi o wznowienie (poza oddaleniem skargi) ingeruje w treść obowiązku objętego pierwotnym tytułem wykonawczym. Takie rozstrzygnięcie nie pozostaje bez znaczenia dla wstrzymanego mocą orzeczenia sądu lub zainicjowanego w przyszłości postępowania egzekucyjnego.

Z poważaniem

~~zupoważnienia~~
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Wojciech Węgrzyn
PODSEKRETARZ STANU